

saa af Grundloven, idet denne siger, at en Indtægt eller en Udgift skal have Hjemmel enten i Finansloven eller i Tillægsbevillingsloven. Men ganske vist er Tillægsbevillingslovsforslaget for afvigte Finansaar svulmet højt op, og forskellige Medlemmer har ogsaa peget paa, at Udgifterne er overordentlig store. Udgifterne paa §§ 11—25 — altsaa i Virkeligheden de løbende Udgifter paa Finanslovens §§ 8—25 — er $74\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men som ærede Medlemmer vil se, skyldes disse $74\frac{1}{2}$ Mill. Kr. for den aldeles overvejende Del de overordentlige Forhold. Af disse $74\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er de 60 Mill. Kr. anvendte til de overordentlige Militærforanstaltninger, og af det øvrige Beløb mener jeg at kunne anslaa i alt Fald en 8 Mill. Kr. til Dyrtidshjælp i de forskellige Former, hvori denne kommer til at foreligge. Hvis man altsaa fra disse $74\frac{1}{2}$ Mill. Kr. trækker de Beløb, der skyldes den overordentlige Stilling i Øjeblikket, vil dette Tillægsbevillingslovsforslag ikke være forskelligt fra tidligere. Naar det af ærede Medlemmer er anført, at der er blevet stillet overordentlig mange Ændringsforslag baade ved anden og ved tredje Behandling i Folketinget — hvilke Ændringsforslag i øvrigt alle med en ganske enkelt Undtagelse er tiltraadte af alle Partier — saa er de stillede Ændringsforslag vel mange i Tal, men de er i Almindelighed overordentlig ringe af Betydning. Det er Smaaabeløb, som man i de forskellige Administrationer har været nødt til at søge, men særlig Betydning har de allerflæste af dem ikke. I Virkeligheden afgøres ingen stor Sag paa Tillægsbevillingslovsforslaget.

Dette har jeg troet at burde sige og skal endnu blot tilføje, at jeg er ganske enig i de Betragtninger, der er fremsatte med Hensyn til at vise Sparsommelighed. Ulykken er jo for den høje Rigsdag denne, at disse Betragtninger næsten altid anstilles bagefter, naar Udgiften allerede er afholdt, medens man overordentlig sjældent kommer ind paa denne virkelig økonomiske Betragtning, inden man gaar til at bevilge Udgifterne. Og jeg kan egentlig ikke se, at det høje Landsting i saa Henseende er overmaade forskelligt fra det høje Folketing.

Harald Jensen: I Anledning af den højtærede Undervisningsministers Bemærkninger skal jeg sige, at jeg meget vel har set, at der er en Lov om det af mig før omtalte Forhold. Men jeg har ogsaa set, at det i den Betænkning, som blev af-

givet af Folketingets Udvalg angaaende Dyrtidstillæget, var en Forudsætning, at der, naar Loven blev gennemført, saaledes som den blev indstillet, maatte ydes ekstraordinært Tilskud til Københavns Kommune. Efter min Opfattelse er det dermed fra hele Folketingsudvalgets Side indrømmet, at det var berettiget, at de københavnske Lærere fik et Dyrtidstillæg i Lighed med de andre Kommuners Lærere. Hvor stort dette skal være, er et Spørgsmaal, der efter min Opfattelse ligger noget udenfor Loven, der er kun i Betænkningen Tale om et ekstraordinært Tilskud, og efter den Opfattelse, jeg har af Betænkningens Udtalelse, ligger det i Rigsdagens Haand at gøre dette ekstraordinære Tilskud saa stort eller lille, som man mener, det bør være. Her er altsaa kun Spørgsmaal om, hvorvidt man vil udstrække Tilskuddet til at blive i Lighed med, hvad Landets øvrige Lærere har faaet, og det ser jeg ikke, der er noget i Vejen for. Hvis man holder sig til den tidligere Vedtagelse, som foreligger, og ikke følger Udvalget, saa holder man sig til den gamle Praksis, idet man siger, at man kun vil yde det halve, medens Udvalget har ment, at man kunde yde et Bidrag saa stort, som man nu synes var retfærdigt og rigtigt. Og det forekommer mig, at det retfærdige og rigtige maa være, at der bliver Lighed mellem de forskellige Læreres Dyrtidstillæg, saaledes at ikke den ene Kommunes Skolevæsen faar dobbelt saa meget som den andens. Jeg kan derfor ikke se, at det, jeg udtalte før, er blevet afkræftet af den højtærede Undervisningsministers Bemærkninger.

J. Pedersen: Jeg opfattede den højtærede Indenrigsministers Svar paa mit Spørgsmaal saaledes, at han i Folketinget havde sagt, at han vilde henvende sig til Finansudvalget, men at hans Stilling i øvrigt var den, at han ligesom enhver anden Regerings Minister, der vil forhandle med Finansudvalget, vilde henvende sig til det Finansudvalg, som der særlig var Anledning til at henvende sig til i den enkelte foreliggende Sag. Men jeg vil antage, at den højtærede Minister hermed mener, at han i Sager af stor almindelig Betydning ikke vil nøjes med at henvende sig til et enkelt af Finansudvalgene, men at han i saadanne Tilfælde, og da navnlig ogsaa i det Tilfælde, som jeg her har nævnt, vil henvende sig til Landstingets Finansudvalg lige saavel som til Folketingets.